

מבט אל החיים 3

ספורים מבית 'שלום לעם'

גֵּסֶר רַחֵם נַאֲזֵר

מאותו

הרגע שבו ישבו ביחד בסוכת האבלים הם ידעו שהדברים לא יחזרו לעולם להיות כמו שהיו. הם דווקא הסתדרו תמיד לא רע, ואפילו נחשבו לאחים שדואגים זה לזה ואפשר לומר שגם היה להם די נחמד כשהיו איש לצד רעהו.

כל זה היה כשעוד היה להם אבא, אך עדיין לא הייתה להם ירושה. אבל מאז הלך האב לעולמו הפכה הירושה לנושא מרכזי, והאווירה הפכה להיות הרבה פחות ידידותית ועכורה.

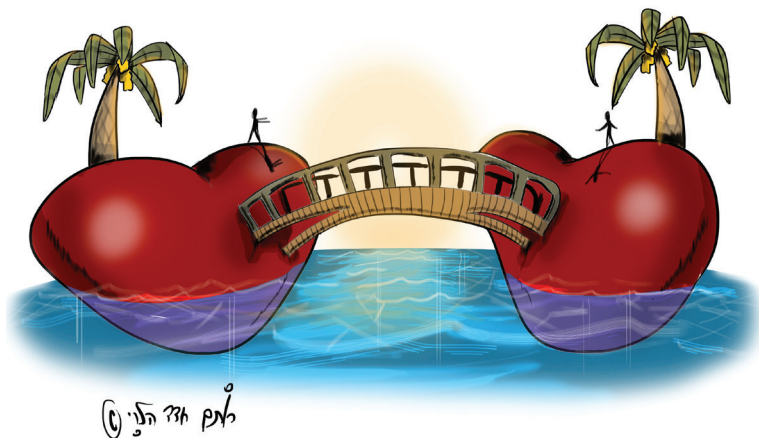
הכסף שבחשבון הבנק, השטחים הגדולים שסביב הבית, החווה הענקית - כל אלה הצליחו לדחוק הצידה את האהבה הטובה והישנה.

מילה שנזרקה שלא במקום, משפט שנאמר בתום לב אך התפרש במשמעות הפוכה, הערה קלה שנזרקה מצד גיסה אחת לחברתה ופגעה במקום הכי רגיש - אלו ועוד התיישבו אט אט על הלב והצליחו להעכיר את האווירה. אבל המלחמה האמיתית התחילה רק אחרי שפורקה סוכת האבלים, כשכל הנשמות הטובות מסביב התפזרו והאחים נשארו לבד בשטח שהיה פעם כל כך ביחד.

מהלומות מילוליות הוטחו זה בזה, עלבונות אישיים הפכו לחלק קבוע בתפריט וחדרו ללבבות כחיצים מורעלים, האחים הפכו לשונאים. אנשים טובים שניסו להתערב מצאו את עצמם מהר מאוד בתוך קלחת המריבה ונאלצו לבחור במי מהאחים הם מצדדים. האש לובתה וגבהה, את העשן אפשר היה לראות למרחוק.

החווה הגדולה והשלווה, שהאהבה והאחדות היו חלק בלתי נפרד ממנה, התפצלה לשתי חוות נפרדות. הוזמנו שמאים מקצועיים, וחברת מדידה מדדה בדיוקנות של מילימטרים את שטחי החווה. לא עוד אהבה. לא עוד אחווה. לא עוד שיתוף.

הם לא עצרו שם. הגדיל לעשות אחד האחים שהזמין דחפור ענק וחפר תעלה גדולה ועמוקה

בין שני חלקי החווה. "לא רוצה עוד קשר עם אחי!" הכריזו. והנתק בין השניים קיבל גם אישור בשטח.

כמה ימים לאחר מכן חלפה בכפר משאית גדולה עמוסה בקרשים. האח השני ניגש אל האיש ושכר אותו לעבודה. הוא הוביל אותו לתעלה שבין שתי החוות, הצביע לכיוון חוות האח השכן ואמר: "אני לא יכול לסבול אותו, נמאס לי לראות את החווה שלו. בבקשה ממך, קח מהמחסן שלי כמה מסמרים שאתה צריך ותבנה מהקרשים שלך חומה הכי גבוהה שאפשר, שלא אראה אותו עוד!"

האיש הנהן בראשו, מביע הבנה עם מה שמסתתר מאחורי הבקשה. הם סיכמו לשוב ולהיפגש בערב עם תום העבודה.

האיש לקח את המסמרים והקרשים והחל לצרף קרש לקרש. הוא עבד לבד. העבודה הייתה קשה מאוד, אבל העייפות הייתה ממנו והלאה, כל קרש שהצטרף לחברו קידם אותו לקראת סיום המשימה. הוא היה מאושר ומלא סיפוק. העבודה שהתקדמה מילאה אותו חדווה של עשייה. העבודה נמשכה שעות ארוכות, ארגז המסמרים הגדול כמעט והתרוקן. הוא בנה מבנה חזק, יציב, כזה שלא יתמוטט בקלות.

בערב, כשחזר בעל הבית והתקרב כדי לראות את החומה שנבנתה, התפלא לראות כי במקום חומה גדולה מצד לצד, בנה האיש גשר רחב וחזק, כזה שאפשר לעבור עליו בבטחה ולצלוח את התעלה. הוא לא הספיק לומר מילה, ומהעבר השני של התעלה הופיע אחיו. על פניו ניכרה

סערת רוח. הוא התקרב לעברו השני של הגשר וקרא בהתרגשות: "אני לא מאמין, אחי, בנית לי גשר!!! אחרי כל מה שהיה בינינו יצרת גשר. אני רואה שהקשר בינינו חשוב לך למרות הכול!!!"

השניים נפלו איש על צווארי אחיו בבכי נרגש של חיבור, של גישור.

- "בוא תצטרף איתנו למסיבה!" קראו השניים אל האיש שבנה את הגשר.

- "אני מצטער, אני ממהר מאוד, יש לי עוד הרבה גשרים לבנות..."

*

כדאי להפנים את המסר החשוב שעולה מהסיפור הנחמד: במקום להתנתק, לבנות חומות, להתכנס במרירות, כדאי לחפש ולבנות גשר לליבו של השני. גשרים של אחדות מרחיבים את החיים, ממלאים אותם שמחה.

"ואהבת לרעך כמוך...!"

גשר קטן יכול לתצות גב חומת ברזל.

סיפורי תייק

חוקר

מלומד יצא לשיט ארוך בספינה קטנה. במהלך השיט נקשרה שיחה בינו ובין אחד הספנים הזקנים. התברר שאותו זקן משמש כספן מאז שנות נערותו, ואפילו כילד יצא כבר להפלגות כדי לסייע לאביו, שהיה ספן אף הוא. מעולם לא למד בשום מסגרת מסודרת, והשכלתו המדעית שאפה לאפס. הקשיש הוקסם מידידו החדש והמלומד, הוא עמד פעור פה מול חכמתו הגדולה של האישי, וגם תאריו המלומדים הרשימו אותו מאוד.

ערב אחד, לאחר שיחה ארוכה ומעניינת, לפני שפנה הספן לשוב לתאו לשנת לילה קצרה, שאל אותו בן שיחו המלומד: "תגיד לי סבא, למדת פעם אסטרונומיה?"

- "מה זה בדיוק?! התעניין הספן. הוא שמע לראשונה בחייו את המושג.

- "זה המדע החוקר את גרמי השמיים ואת מבנה היקום".

- "לא, לא למדתי, מעולם לא ביקרתי בבית הספר. אבל אני מכיר את כל מה שדרוש לי לצורך הניווט".

- "חבל עליך סבא, בזכות רבע מחייך לשווא!"

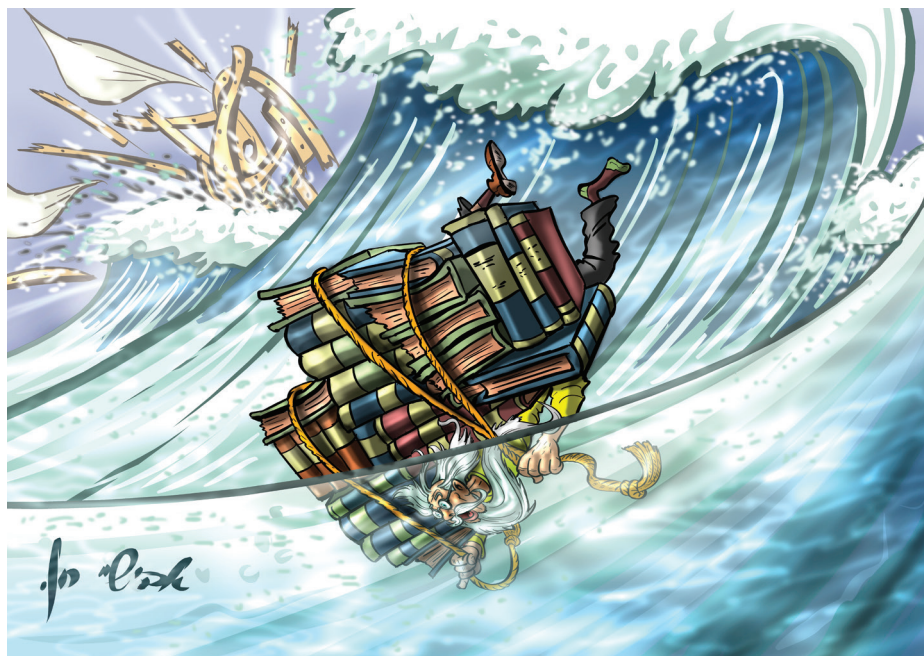
הקשיש הצטער בכנות, אם ידידו המלומד אומר שרבע מחייו הלך לשווא, כנראה זה באמת כך. ובמחשבות נוגות חזר לתאו.

גם למחרת התפתחה ביניהם שיחה ארוכה ומעניינת. הזקן כבר הספיק לשכוח את השאלה על האסטרונומיה. ואז נחתה עליו שאלה נוספת:

"סבא, גיאולוגיה למדת?"

- "מה זה בדיוק?"

- "זה המדע העוסק במבנה כדור הארץ ובהרכבו".

- "לא, גם את זה לא למדתי, מעולם לא לימדו אותי".

- "חבל, חבל מאוד סבא, בזכות לשווא מחצית מימך".

הפעם היו המחשבות נוגות הרבה יותר, מחצית מחייו לשווא... כך אמר המלומד, וכנראה הוא גם יודע על מה הוא מדבר. חבל, חבל מאוד...

למחרת, כשהזקן התכונן לצאת מחדרו של המלומד לאחר עוד שיחה מעניינת, שאל אותו זה:

"סבא, אוקיינוגרפיה למדת?"

- "מה זה? לא שמעתי אף פעם את השם הזה", שאל בחשש.

- "המדע העוסק בימים ובאוקיינוסים של כדור הארץ".

- "לא אדוני, מימיי לא למדתי כלום. אני יודע רק להשיט ספינות".

- האיש נאנח עמוקות. "אין לך מושג על היקום, לא מה שמעליך, הרי לא למדת אסטרונומיה. גם על האדמה שתחת רגליך אינך יודע דבר, אפילו את המילה גיאולוגיה אינך מכיר. ואת האוקיינוסים שהם מקור פרנסתך אתה לא מבין בדרך מדעית מסודרת. אין ספק שאת רוב חיך בזכות לשווא. חבל סבא, חבל..."

הספן הזקן הלך משם מדוכא ואומלל: 'אם האיש המלומד הזה אומר שבזכותי את רוב חיי, אין

ספק שהוא צודק'. מימיו לא הרגיש מדוכא כל כך.

למחרת הגיע תורו של הספן הזקן. הוא נכנס בריצה לתאו של המלומד הצעיר וזעק:

- "פרופסור, למדת פעם שחילוגיה?"

- "שחילוגיה?! תמה האיש, "מה זה בדיוק, מאיפה המצאת את זה?"

- "שחייה, אדוני, שחייה. אתה יודע לשחות?"

- "לא, ממש לא, אף פעם לא למדתי, ואף פעם לא לימדו אותי".

- "חבל, חבל עליך איש צעיר, בזבזת את כל חייך לשווא. הספינה עלתה על שרטון והיא עומדת לשקוע. רק מי שיודע לשחות יוכל להציל את חייו ולהגיע לחוף הקרוב. כל מי שלא יודע לשחות יטבע. חבל עליך, אבל אין ספק בכך שבזבזת את כל חייך..."

*

יכול אדם להיות מלומד מאוד, לדעת את כל המדעים, לחקור תורות רבות ושונות, אבל אם הוא לא מסוגל להשתמש במה שלמד כך שישמש אותו בחייו, אומלל יהיה.

יש ערך רב לידיעה, בכך אין ספק, העולם שסביבנו מתפתח וצומח דרך מחקר וידע. אבל הידע כשלעצמו אינו מועיל לאדם בחייו הרגשיים והרוחניים אם אינו יודע איך ליישם אותו בזמן המתאים.

אי אפשר ללמוד שחייה בהתכתבות. שחייה, כמו דברים חשובים יותר בחיים, איננה תיאוריה, היא ידע מעשי שדורש אף הוא לימוד.

ומי שרוצה לחיות נכון, עליו לאמץ תורת חיים לחיות על פיה.

וכך כותב הרמב"ן באיגרתו המפורסמת לבנו: "והווי זהיר לקרות בתורה תמיד אשר תוכל לקיימה, וכאשר תקום מן הספר, תחפש באשר למדת אם יש בו דבר שתוכל לקיימו".

את החיים עצמם לומדים רק בבית הספר של החיים.